

เทศน์อบรมภรรวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๖

คิดเสียก่อนจะไม่เป็นอย่างนั้น

ตอนค่ำเมื่อวานนี้ท่านเจ้าคุณธรรมบัณฑิต ชื่อเต็มท่าน ท่านมหาหริเริ่มมีดตอนค่ำเมื่อวานนี้ มากี่มาขอเงินแล้วจะว่าไง เราก็กปากเปราะ เพราะเป็นพวกเดียวกันด้วย ว่าท่านเจ้าคุณท่านมา มาอะไรถ้าไม่ใช่มาขอเงิน เราวัง พอดีมาจริง ๆ ด้วยขอเงิน มหาปาน เจ้าคณะจังหวัดไปสร้างอะไร ๆ ไว้ที่วัดโพธิ์ มากมาย แล้วตายปัจจุบันตอนกลางคืน ตายอะไรไม่รู้ หนีสินก็มากองทับท่านเจ้าคุณซี คราวก่อนนั้นมาขอเราก็กให้ไปแล้ว คราวนี้มาอีกติดหนี้เขา อีกดูว่า ๘ ล้าน มาขออีกนะค่ำเมื่อวานนี้ ว่าท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ มา กำลังมีด มาอะไรถ้าไม่ใช่มาขอเงิน วังแหละเรา มาที่ไรมาเอาทุกที่นั่นแหละ ก็คนกันเอง สนทนกันมาแต่เรียนหนังสือ พอมาก็จริง ๆ ด้วย นั้น

เราได้ว่า มหาปานแต่ก่อน เราไม่ทราบว่าเป็นเรื่องใหญ่โตที่สร้างอะไรตั้ง ๒๐ ล้านที่วัดโพธิ์ เราทราบแต่ว่าสร้างอะไร ๆ เราได้ว่าอยู่ ทำอะไรไม่มีเหตุมีผล เราวังนี้ การก่อการ สร้างต้องคำนึงคำนวณถึงรายได้รายเสีย การจัดการจ่ายเงิน จำนวนเท่าไรจะก่อสร้างให้พอเหมาะพอดี ทำอะไรมีแต่ความอยากทำ เราวัง เราเคยพูดให้ฟัง พอดีก็มาโดนจริง ๆ เสียด้วย เวลามหาปานตายแล้วก็ติดหนี้เขาพะรุงพะรัง ไม่มีที่พึ่งก็วิ่งมาหาเราซิ นั้นมาเข้าตรางนี้ เมื่อวานนี้เราก็กพูดกับท่านเจ้าคุณเหมือนกัน ควรพิจารณาจะทำอะไร เราวัง ทำอะไรไม่พิจารณาไม่เกิดประโยชน์อย่างน้อย มากกว่านั้นเสีย เราวัง จะทำอะไรต้องคำนึงคำนวณรายจ่ายรายจ่ายรายได้รายเสียให้เรียบร้อย สมควรแก่ฐานะใด ออกตามฐานะของตัวเอง ก็เป็นความจริง

นี่แหละธรรมท่านว่าอย่างนั้นนะ ไม่ใช่ทำอะไรทำสู่มสู่มทำ ธรรมท่านมีเหตุมีผลทุกอย่าง ๆ ติดหนี้เขามาพะรุงพะรัง วัดโพธิ์ นี้เราช่วยมาตลอด หลายล้าน ไม่ใช่ธรรมดานะ หลาย ๆ ล้าน ตั้งแต่ท่านเจ้าคุณอุปชฌาย์อยู่นั้นก็มี แต่ยังไม่มาก พอท่านเสียไปแล้ว ต่อมาก็เรื่อยละที่นี้ ท่านเจ้าคุณธรรมบัณฑิตนี้ก็เพื่อนกันมา คุ่นกันมาแต่ไหนแต่ไร มันจะแยกกันออกได้ยังไง เพราะฉะนั้นเวลาท่านจำเป็นท่านก็วิ่งมานี้ ทางนี้ก็ขู่ว่าท่านเจ้าคุณมาถึงแล้ว พระไปบอก ท่านเจ้าคุณไหน เจ้าคุณวัดโพธิ์ โห้ย จะมาขออะไรละ เราวัง ก็จริง ๆ อย่างนั้นแล้ว มันก็พวกกันเองว่าจะเป็นไร ได้ให้ทุกทีแหละ

สร้างต้องคำนวณถึงเหตุถึงผล นั่นถูก ทำอะไรต้องคิดต้องอ่าน คนไม่คิดไม่อ่านตัด
 ทนามกันทางตัวเองไม่มีทางไป จนตรอกจนมุม ตัดหนี้ตัดสิน เห็นไหมเขาสร้างตึกอะไร ๆ
 อยู่ตามข้างถนนหนทาง ไปที่ไหนดูตลอดนะนี่ มันก็หยั่งเข้าถึงเหตุถึงผล ถึงความโง่ความ
 ฉลาดของคนนั้นแหละ บางแห่งสร้างไปยาวเหยียด ต้นไม้ขึ้นปกคลุมหมดเลย สร้างยังไม่
 เสร็จ เสร็จแล้วไม่มีใครอยู่ก็มี ยังไม่เสร็จ รั้งทิ้งไว้ก็มี คิดถึงการณโกลสี การณโกลอะไร
 มันมามัดเจ้าของ ทำอะไรต้องคิดต้องอ่านบ้างนะ ไอ้เรื่องตัดหนี้ตัดสินไม่ใช่ของเล่นนะ
 เป็นเรื่องก่อกรรมก่อเวรต่อกันนะ ตัดหนี้กัน

ที่แรกก็สนิทกัน เห็นว่าสนิทกันก็ให้แหละ ตัดหนี้แล้วจมนไปเลย ไม่ให้ ถ้าทวงหนี้ก็
 เป็นการชวนทะเลาะกัน จากนั้นก็เป็นเรื่องก่อกรรมก่อเวรกันไป การตัดหนี้ตัดสินไม่ใช่
 เรื่องเล็กน้อย อย่าพากันคิดนะ ไม่จำเป็น กินข้าวกับน้ำปลาก็ได้นี่นะ มันสุรุษสุรายเกินเหตุ
 เกินผลเกินภูมิของเรา คนอื่นเขาก็หัวเราะด้วย คนที่มีสมบัติผู้ดีเขาคิดเขาอ่านเขาหัวเราะ
 เสียด้วย การตัดหนี้ตัดสินไม่ใช่ของดีเลย ไม่มีก็อยู่ตามสภาพซิจะว่าไง

ไปที่ไหนระโยงระยาง ว่าไม่รู้หรือ ทั่วประเทศเขตแดนทั่วโลกตัดหนี้กันเป็นตาข่าย
 เลยเที่ยว พัวพัน เมืองใหญ่เมืองเล็กติดต่อกันประเทศก็ติด ติดกัน ๆ ในบ้านในเมืองติด
 ตลอด ไม่มีละที่ว่าไม่ตัดหนี้ มันเป็นนิสัยอย่างนั้นจะว่าไง ไม่คิดไม่อ่าน สุกเอาเผากิน ๆ
 ฉวยได้ฉวยเอา เวลาเป็นบ้านมันไม่ได้คิดซี้ ถ้าคิดเสียก่อนก็ไม่เป็นอย่างนั้น ไม่เดือดร้อนแก่
 เจ้าของและคนอื่นนะ ให้พากันคิดบ้างนะ ไอ้เรานี่เชื่อ ๆ ซ่า ๆ อยู่ในวัดแต่มันคิดนะพูด
 จริง ๆ มองเห็นอะไรปั๊บมันจะวิ่งคิดของมันเลย ที่เรานำคำพูดมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ พูด
 สอนเหล่านี้มันผิดไปแล้วหรือ พิจารณาซิ มันมีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น สอนนี้เพื่อเบี่ยงกอง
 ทุกข์ต่างหาก มันก็ไม่เสียอะไรนี่

ให้รู้จักประมาณในตัวเองบ้างซิ ทำอะไรฟังเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวใช้ไม่ได้นะ
 เจ้าของเองก็ไม่ดี แล้วยังระบาดสาตกระจายเป็นความกระทบกระเทือนให้คนอื่น ต่างคน
 ต่างมีหัวใจด้วยกัน คนเราต้องคิดซี้ เมื่อมีอะไรสัมผัสเข้ามาต้องคิด กระทบกระเทือนกันไม่
 ดี ขอให้คิด มนุษย์นี่ละคิดดีกว่าเพื่อนนะ อย่าให้มันเร็วกว่าสัตว์มนุษย์เรา ไม่ดี คนเรานั้น
 เองแหละมาเสกสรรเราเองว่าสูงกว่าสัตว์ สัตว์เขาจะว่าสูงอะไร เห็นนี้เขาวิ่งเข้าป่า เห็นไหม
 สัตว์ เขาว่าเป็นยักษ์เป็นผี แม้แต่อยู่ในวัดนี้ก็เหมือนกัน เราก็ก่อนเคยฆ่าเขา เพราะนิสัยสัตว์
 มันเคยกลัวอันตรายมาแล้ว เห็นพระเจ้าพระสงฆ์ ก้อก ๆ อย่างน้อยไก่ เตือนกัน ก้อก ๆ
 ๆ ไก่ตัวผู้เตือนตัวเมีย

ไปที่ไหนเราสังเกตดู ตัวผู้เป็นตัวเตือน พอเห็นคนไปนี่ก้อก ๆ ๆ เตือนกัน เราก็ก
 เดินไปอย่างนั้นแหละ เขาก็อยู่กับเรานั้นแหละแต่เขาก็เตือนกัน ระวังนะ ไม่เว้นแหละ

หัวล้านก็ระวังเถอะ อย่างหนึ่งเอาไม้ฟาดเอาแหละ อ้าว ไปตีกันต่อหน้าเราก็เอาไม้ฟาดเอาละซี เข้าใจไหม เขาไม่ได้ว่าเขาตีกัน เราเอาไม้ฟาดใส่เขา เขาแตกจากกันไป เขาก็ว่าเราเป็นภัยต่อเขา เขาก็ตีกันเขาไม่ได้คิดนะ เขาเลยกลัวเรา เห็นเราไปก้อก ๆ ๆ เดินไปตามนี้ ไม่เห็นมีอะไรก็แต่นกยูง นกยูงมานี้เฉยเลย ไม่สนใจ เดินเฉียดเราไปก็เฉย นอกนั้นก็กลัวทั้งนั้นแหละ ลักษณะบอกหมด

อย่าพากันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวนะ ไม่ดี เรามีศีลธรรม ควรจะมีขอบเขตรักษาตัวตนบ้างซิ ทำอะไรทำไปสும்สี้สุมห่าไม่ดี ติดนินสัย แก่ไม่ตก แล้วไม่สนใจจะแก้ด้วยเลยเสียไปวันยังค่ำ เสียไปจนตาย คนไม่คิดมาย้อนดูหัวใจตัวเอง ดูแต่สิ่งที่อยากได้อะไรอยากอะไร ดันไปตามโน้น ไม่ได้คิดดูตัวมันตั้งอยู่ในหัวใจบ้าง ถ้าคิดนี้บ้างแล้วมันจะสงบลงนะ ไม่คิดไม่สงบ ต้องคิดบ้าง ต้นเหตุมันอยู่ที่หัวใจ มันคิดฟุ้งไปไหนกลับมาที่นี่ ดูนี้ มันก็สงบของมันลง มันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวนะเมืองไทยเรา เราเอาเฉพาะเมืองไทยเรา ไปที่ไหนมันพอ ๆ กัน

นี่เต่าใหญ่ตัวนั้นก็กลับมาอนอีกแล้ว มาอนอยู่ที่เก่านะ มันออกไปหากินนั้นแล้วหลายวันนะ มาอยู่ที่ตั้งนานหลายวัน แล้วตอนเย็นเมื่อวานเห็นมันออกไปหากินอยู่ที่ร้านอาหารให้สัตว์แหละ เพราะร้านอาหารมีอยู่ทั่วไปพวกสัตว์เขาได้มากินกัน ทีนี้เต่าก็ไปกินกับเขา เราเห็นมันเดินรุ่มง่าม ๆ อ้าว มันออกไปแล้วมันออกจากนั้นนะ มันอยู่นี่หลายวันตั้งแต่เรากลับมาจากกรุงเทพฯนะ มันอยู่นั้นเป็นประจำเลยไม่หนีไปไหน เมื่อวานเห็นตัวมเตี้ยม ๆ เข้าไป มันไปร้านนั้นละ ร้านอาหาร มันเคยไปกินที่นั่น เราก็ดูตามไปดูเห็นมีอาหารตกอยู่ตามนั้น เราก็เลยเอาข้าวข้างบนจับโยนลงไปตามนั้นให้มันกิน กลัวก็วางอยู่นั้นแล้วก็ไม่ให้แหละ มีเต่าเล็กอีกตัวหนึ่งเป็นคู่กันอยู่ มันกินอาหาร เขาไปหากินตามร้านอย่างนั้นแหละ เขาเคยแล้วนี่ เขาไปกินนั้นแล้วเขาก็กลับมา พอเห็นเขากินอย่างนั้น ก็เลยเอาข้าวข้างบนนี้โยนลงไปให้เขากิน กลัวก็มีอยู่วางอยู่ข้างล่างแล้วไม่สนใจละ

พอตกค่ำมาเดินจงกรม มองมาเห็นมันนอนอยู่นั้นแล้ว มาอยู่ที่เก่าละ เต่าใหญ่ นะ มันมาอยู่ที่เก่ามัน มันกินอิ่มแล้วมันก็มา มาอยู่ที่นั่น นี่ก็ได้บอกพระเณรอย่าไปยุ่งกับมัน ให้เขาอยู่ของเขาอย่างนั้นแหละ เราส่งสารเอาอาหารไปให้เขา เอาข้าวข้างบนร้านไปวางไว้ตามนั้น ให้เขากินกะให้เขาพอ เหลือเขา จากนั้นก็มานอนที่เก่าอีก วันนี้นี่ก็นอนอยู่นั้นละ เขาคงไม่ไปเที่ยวที่ไหน เต่าใหญ่นี้พระท่านเอามา นะ อยู่ทางเมืองกาญจน์ พระในวัดนี้เอามา เขาก็จับมาได้เขาจะเอาไปฆ่า เลยซื้อเขามา ๕๐๐ วา่งั้น เอามาปล่อยไว้ที่นี่ ตัวใหญ่ นะ มันก็เลยอยู่ที่นี้ ตัวเล็กไม่อดในวัดนี้ เต่าเยอะเที่ยวได้ตลอดเวลา เพราะมันรู้แล้วว่าคนไม่เป็นภัยต่อมัน มันก็มา เวลาไหนก็มา ไม่มีหน้าแล้งหน้าฝน ตามธรรมดาเต่าหน้านี้หยุดนะ หน้า

หนานนี้หยุดพักไม่หากิน โน้นเดือนกุมภาพันธ์ สิ้นเดือนกุมภาพันธ์ไปหาเดือนมีนา เขาออกหากิน ครั้นหน้าฝนหมดแล้วเขาก็เข้าพักเข้ากับ เหมือนแย้แหละ แบบเดียวกันพวกเต่า แต่เต่าใน วัตน์ไม่มีเวลาเวลาออกทุกเวลาเลย ไปไหนเจอแต่เต่าเต็มวัดเต็มวา เพราะมันได้กินกับคน อาศัยกับคน มันคุ้นกับคนพอแล้ว

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ทองคำได้ ๑๖ บาท ๖๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๒๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้วในวันที่ ๑๐ ธันวาคมนั้น เวลานี้ได้ ๑๑๕ กิโล ๓๙ บาท ๘๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๑๐,๗๕๒ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งเข้า คลังหลวงแล้วและยังไม่ได้เข้าเป็นทองคำจำนวน ๕,๖๗๕ กิโล เท่ากับ ๕ ตัน กับ ๖๗๕ กิโล รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมดอีกเหมือนกันได้ ๗,๓๑๐,๗๕๒ ดอลลาร์

นี่เราก็ได้พิจารณาแล้วว่า วันที่ ๑๒ เมษายน ซึ่งเป็นวันครบรอบได้นำพี่น้องทั้งหลาย ช่วยชาติบ้านเมืองนั้น วันนั้นเป็นจุดสำคัญครุฑที่จะได้อะไรเป็นที่ระลึกสักอย่างหนึ่งนะ ที่ระลึกก็ไม่นอกเหนือไปจากทองคำละ วันนั้นถ้าได้ทองคำ ๕๐๐ กิโลแล้วเราจะหลอมและ มอบในวันนั้นพร้อมกันเลย เวลาที่เราได้ ๑๑๕ กิโล ๓๙ บาท ๘๗ สตางค์ ถ้าได้ถึง ๕๐๐ เราจะหลอมแล้วมอบเลย เราคิดว่าควรจะได้ละ เพราะเป็นวันที่ระลึกสำคัญวันหนึ่ง

ส่วนเงินของเราที่เข้าธนาคารไว้เรียบร้อย คือเงินกฐินที่ถอนออกไปเพียง ๒๐ ล้าน ไปซื้อทองคำงวดที่แล้วนี้ เวลาที่ยังเหลืออยู่ ๗๖ ล้าน กฐินของเรา เราไม่ได้เอาออก เอา ไว้เพื่อจะซื้อทองคำในคราวหลังต่อไป เพราะคราวกฐินทองคำนี้ได้ครบจำนวน ๕๐๐ แล้ว เราก็ไม่ไปแตะละ เราไว้เพื่อข้างหน้า ที่นี้ข้างหน้าก็อาจจะเป็นอย่างนี้แหละ ๗๖ ล้าน รวมทั้ง หมดแล้วก็ประมาณไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านนะ ก็จะได้ทองคำประมาณ ๒๐๐ กิโลเท่านั้นละมั้ง อย่างมากนะ ทองคำจากจำนวนเงินเหล่านี้ที่จะไปซื้อนี่นะ ได้ ๒๐๐ กิโล เราจะไว้อย่างนั้น ยังไง ๒๐๐ กิโล กับ ๑๐๐ กิโลนี้มันก็เป็น ๓๐๐ กว่า มันก็ขาดอยู่เกือบ ๒๐๐ กิโล ถ้าเรา เอาเงินนี้ไปซื้อก็ดี ยังขาดอยู่เกือบ ๒๐๐ กิโล

เราให้พยายามนะ ถ้ามันควรจะได้ ๕๐๐ กิโลในระยะนี้เราก็ให้ได้เสีย พอได้ครั้งนี้ แล้วก็ ๖ ตันกว่าหรือ ๖ พันกิโลกว่า นี่ก็เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน ถึงวัน นั้นก็ยังอีก ๒ เดือนเต็ม ๒ เดือนกว่า ถ้าได้นี้แล้วก็หมดปัญหาละ ไม่มีอะไรต่อไป เพราะ หลวงตาทูตมีคำสั่งตัดจริง ที่รบกวนพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ ก็จำนวนนี้แหละทองคำ ให้ได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน พอได้นี้แล้วหยุดเลย ที่จะให้รบกวนพี่น้องทั้งหลายอีกไม่รบกวน ถ้าท่านผู้ใดจะมามอบให้อีกโดยที่เราไม่รบกวนเราก็รับไปตลอด แต่ให้รบกวนเราไม่รบกวน ขอให้ได้อีกน้ำหนัก ๑๐ ตัน จะเป็นสง่าราศีต่อชาติไทยของเรามากมาย เรียกว่า

ถมกันให้เต็มเลย ที่เราจะจมอยู่เมื่อ ๓-๔ ปีผ่านมานี้มัน คราวนี้ขอให้ดีขึ้น ถมกันให้เต็ม
ตันไปเลยขึ้นมาเลย ไม่ให้บานะ ถ้าได้ ๑๐ ตันนี้แล้วพอใจ

เราซึ่งเป็นหัวหน้าพี่น้องทั้งหลายก็พอใจ ไม่เดือดร้อน คลังหลวงของเราถ้าได้ทอง
ค่าน้ำหนัก ๑๐ ตันนี้แล้วพอใจได้เลย เพราะเราเป็นคนเข้าไปดูทองคำในคลังหลวงเอง รู้
สึกว่าขาดมากทีเดียว ถ้าตันนี้ไปหนุนขึ้นก็พอดี เรากะไว้อย่างนั้น แล้วที่นี้เงินของเราก็ดูทอง
ค่าของเราก็ได้ ที่ได้เข้าไปนี้มันไปหนุนหลายด้านหลายทางนะ เงินที่พิมพ์ธนบัตรเพิ่มขึ้น
อีกก็พิมพ์ได้เพิ่มขึ้นตามจำนวน แล้วนอกจากนั้นยังหนุนไปหลายด้านหลายทาง เป็นเครื่อง
ประกันเข้าไปอีก เครื่องประกันชาติของตัวเอง แน่นหนา มันคงเข้าไปอีก และยังพิมพ์
ธนบัตรออกใช้ได้อีก มันไม่มีอะไรเสียที่เราได้มานี้นะ มีแต่ดีทั้งนั้น ๆ

เพราะฉะนั้น จึงขอให้ดีถึงจุดของเราที่ต้องการ ในทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันนี้เราพอ
ใจ ยังไงก็ต้องได้ละดอลลาร์ ๑๐ ล้าน กว่าทองคำจะถึง ๑๐ ตัน เพราะดอลลาร์เบาว่ากัน
ยกขึ้นง่ายกว่ากัน ดีไม่ดีมันอาจเลย ๑๐ ล้านไปก็ได้ กว่าทองคำจะได้น้ำหนัก ๑๐ ตันนะ
เราแน่ใจแล้ว สำหรับดอลลาร์ เวลานี้ก็ได้ ๗ ล้าน ๓ แสนกว่าแล้วนี้ มันขึ้นไปเรื่อย ๆ ทอง
คำก็ค่อยคืบขึ้นไป ทางนี้ก็คลานไปตามกัน นี่ละจุดใหญ่ของเราที่จะอุ้มชาติบ้านเมืองของ
เราให้เด่นขึ้นมาและแน่นหนา มันคง อยู่จุดนี้แหละ

ตะกิ้นี่สอนถึงเรื่องความไม่ลืมเนื้อลืมตัว ขอให้พากันเอาไปคิดบ้างนะ เสียมากนะ
เมืองไทยเรา ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว เสียเราด้วย และเสียไปทั่วประเทศเขตแดน
ด้วย ใคร ๆ ถ้าเป็นนิสัยอย่างเดียวกันนี้จมได้นะเมืองไทย ถ้าต่างคนต่างประหยัดก็ฟื้นฟู
ขึ้นมาได้ ให้พากันประหยัดบ้าง อย่ามีตั้งแต่อยากใช้อยากจ่ายอะไรก็จ่ายไปเรื่อย ๆ คว้าไม่
ทันก็ไปยืมเขามาเสียมากนะ อะไรถ้ามันไม่มีให้อุดออมไว้ก่อน อดได้ไม่เป็นไร อดไม่ล้ม
ไม่จมไม่เป็นไร จะปล่อยให้ตามความอยากนี้ล้มจมได้ไม่ใช่ของดีนะ วันนี้เอาเพียงเท่า
นั้นละ ไม่พูดมาก แล้วจะให้พร

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com